

[Paul Holt.]

svar for en storstilet østpreussisk Bosættelse i Sydslesvig og aabner derved Vejen for den endelige tyske Erobring af dette Land; og denne endelige tyske Erobring af dette Land sker paa et Tidspunkt, da Tyskland har oplevet det største Nederlag i sin Historie. Det er vel værd at bemærke, at denne Politik altsaa vil blive støttet af Det konservative Folkeparti og Venstre, i lige saa høj Grad som denne Politik støttes af Socialdemokraterne, de Radikale og Kommunisterne.

Vedrørende den administrative Udskillelse af Sydslesvig gælder de samme Synspunkter. En saadan Adskillelse fra det øvrige tyske Omraade kan kun opnaas, naar der stilles Krav af territorial Karakter, af statspolitisk Natur. Den britiske Politik med Hensyn til Tysklands Genopbygning ligger ganske klar: man ønsker fra den Side en føderativ tysk Stat; og denne Politik er allerede vidt fremskredet. En Udskillelse af Sydslesvig er derfor fuldkommen uopnaaelig, medmindre man rejser Krav om en statspolitisk Ændring i Sydslesvigs Stilling. Og et saadant Krav har virkelig Mulighed for at kunne gennemføres, hvilket fremgaar af den engelske Note til Danmark. Den britiske Zone er delt i 3 „Länder“: Nordre-Rhinland og Westfalen, der hører sammen, Nedre-Sachsen og Slesvig-Holsten, foruden de to gamle Hansabyer Hamborg og Bremen, som har opnaaet en fri Stilling svarende til den, de havde i gamle Dage. Fra britisk Side har man aabent erkendt, at der i denne Ordning er taget særlig Hensyn til Ønsker fra det tyske Socialdemokratis Side, hvis Ledelse har været til Forhandling i London. Et Krav om administrativ Udskillelse, uden at der dertil er knyttet et territorielt Krav, vil under disse Omstændigheder komme helt paa tværs af den britiske Politik, og vi har ingen Chance for at faa en dansk Henstilling om administrativ Adskillelse mellem Slesvig og det øvrige tyske Omraade imødekommet, fordi den britiske Politik ikke kan tage dette Problem op, naar det kommer til at gaa paa tværs af den almindelige Politik, som føres vedrørende Tysklands Fremtid, medmindre man hos de allierede Magter faar Forstaaelsen af, at Danmark her møder med et Krav af territorial Karakter. Saa vil det være muligt at faa hele dette Spørgsmaal taget op, men vage Ønsker og Henstillinger vil ikke virke paa dette Felt. Hvis vi ikke gør os dette klart nu, vil det blot betyde, at vi ogsaa paa dette Omraade kommer for sent.

Vedrørende Mindretalsrettigheder udtalte den højtærede Udenrigsminister den

9. Juli i Aar, at man maatte ønske disse sikret i Sydslesvig for den danske Befolkningsgruppe ved en international Kontrol som Grundlag for det politiske og borgerlige Liv i denne Landsdel. Disse Forhaabninger maa vi betragte som helt virkelighedsfjerne og uigennemførlige. Den britiske Minister i København udtalte, dengang Repræsentanter for den britiske Besættelsesmagt i Sydslesvig var paa Besøg i København, at der i Efterkrigstidens Europa ikke skal eksistere nationale Mindretal, for saa vidt Ordningerne kommer til at afhænge af den Fred, som de allierede Magter vil bringe i Stand. De allierede Magters Politik med Hensyn til Fremtiden gaar ud paa, at disse Magter ikke vil have noget at gøre med Garantier af nogen Art for nationale Mindretal i Europa. Man kan derfor gaa ud fra, at særlige Mindretalsordninger ikke vil indgaa i de Fredsordninger, som den kommende Fredskonference skal træffe. Det fører ikke til noget som helst positivt Resultat at tilsløre disse klare og haarde udenrigspolitiske Kendsgerninger. Kun ved at rejse et territorielt Krav kan man give den sydslesvigske Befolkning Mulighed for fuld folkelig og politisk Frihed med Ret til selv at afgøre sin fremtidige statslige Tilhørighed.

Den eneste Mulighed, der herefter bliver tilbage, naar den nuværende Sydslesvigspolitik i Forhold til de allierede Magter har spillet Fallit, er at optage Forhandlinger med Repræsentanter for den slesvig-holstenske Landsregering i Kiel. Dette er i Virkeligheden, hvad de fire gamle Partiers Sydslesvig-Politik nu stiler imod, og hvad disse fire gamle Partier, Venstre, Konservative, Radikale og Socialdemokrater, maa lægge Navn til. Men optager vi saadanne Forhandlinger med en slesvig-holstensk Landsregering, maa vi gøre os klart, at det er givet, der ikke vil kunne opnaas noget under Forhandlinger med en saadan Regering for en dansk Folkegruppe i Sydslesvig, medmindre Tyskerne paa deres Side faar en vis Indflydelse paa vor Mindretalspolitik i Nordslesvig. Vi ønsker ikke en saadan Udvikling, men derimod, at den sydslesvigske Befolkning nu skal sikres Retten til inden for en overskuelig Fremtid at sige sin Mening om, hvor den vil høre til, under Kiel eller under Danmark. Tiden maa derfor ogsaa nu være inde til, at Danmarks Befolkning tager Stilling til, om Sydslesvigs Befolkning skal have denne Ret.

Vi kan for vort Vedkommende ikke have Lod og Del i en Sydslesvig-Politik, der kun kan føre til, at Danmark skal forhandle med Kiel paa tværs af Sydslesvigs egne